

— i overensstemmelse med den i loven fastsatte aftrapning af børnetilskuddene — formindskes med 25 pct. og for indkomster mellem 16 000 kr. og 20 000 kr. med 50 pct.

Formålet med forhøjelsen var, efter hvad *Hans Knudsen* som ordfører for forslagsstillerne udtalte ved lovforslagets fremsættelse, at yde en erstatning for den rabatordning, der året før blev gennemført efter hudeordningens ophævelse. Der var fra socialdemokratiets side flere gange blevet givet udtryk for, at „rabatordningen for fodtøj burde indarbejdes i loven om børnetilskud, hvilket ville have flere også rent praktiske fordele. En forhøjelse af børnetilskuddet for indeværende skatteår vil være så meget mere påkrævet, som det nu er regeringens agt at lade de prisbindinger, der blev gennemført sidste forår under påskeforliget, udløbe, hvad der også efter de førte forhandlinger synes at være et flertal for i det høje ting. Prisbindingernes ophævelse vil uanset de begrænsede tilskudsordninger, som der synes at skulle blive enighed om, betyde nye prisstigninger for befolkningen. Disse prisstigninger vil naturligvis ramme familier med børn særlig hårdt. Det er så meget mere berettiget at gennemføre en forhøjelse af børnetilskuddet, som man derved i hvert fald i nogen grad kommer disse familier til hjælp og ikke stiller dem endnu værre ved også at forringe deres stilling på dette område.

Det lovforslag, jeg her tillader mig at fremsætte, betyder en udgift for staten på 38 mill. kr. Rabatordningen for fodtøj beløb sig til 40 mill. kr. Når vi i vort forslag er kommet til beløbet 38 mill. kr., skyldes det, at vi indtægtsmæssigt skærer toppen fra, så der intet ydes til de største indkomster. Til gengæld vil også børn under 2 år få det forhøjede tilskud; de fik i fjor ikke nogen andel i skotøjsrabatten“.

Finansministeren kunne ikke tiltræde lovforslaget. Spørgsmålet om børnetilskud havde fundet sin afgørelse for finansåret 1952—53, og der var tillige under forhandlingerne om forbrugerpriserne på en række vigtige fødevarer opnået flertal for en ordning, hvorefter der for tiden indtil 15. november 1952 ydes skotøjsrabatkort på 15 kr. pr. barn.

Ollgaard (V) og *Poul Møller (KF)* gik ligeledes imod lovforslaget, mens *Kjeldgaard Iversen (DR)* kunne tænke sig at gå med til en forhøjelse af børnetilskuddene, dog kun for de laveste indtægtsgrupper vedkommende og som en nødforanstaltning, idet han principielt mente, at afgiftslettelser var bedre end tilskud. *Jørgen Jørgensen (Lejre)* udtalte bl. a.: „Jeg er ikke uenig i, at man burde tage under overvejelse at indbygge en del af de bestående tilskudsordninger i børnetilskuddene, sådan at man virkelig kunne komme de familier til hjælp, som har de store udgifter, men det må tages op i en større sammenhæng, og spørgs-